

Griffienummer :

Repertoriumnummer : 926

Vonnisdatum : 18.04.2006

PRO JUSTITIA

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt,
13de kamer, spreekt het volgende vonnis uit:

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1/ _____, autodeskundige, geboren _____, wonende te _____

2/ _____, _____, graveuse, geboren _____, wonende te _____

VERDACHT VAN TE : _____ op 21 april 1995.

als eigenaar(s) die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven

op het onroerend goed gelegen te _____ gekadastreerd of geweest zijnde _____ eigendom van :

_____, autodeskundige, geboren _____, en van _____

, graveuse, geboren
, samenwonende te

- A.1/ Verbouwingswerken te hebben uitgevoerd aan een voormalige hoeve, te weten deze hoeve te hebben verbouwd tot een residentiële woning zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.
- A.2/ Slooping van een schuur en heropbouw en uitbreiding van schuur zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

- B/ En van 21 april 1995 tot 12 februari 1999 voornemd bouwwerk in stand te hebben gehouden.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde aanbestedaar - thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - nadien art. 68 § 1 van het gecoördineerde Decreet van het Vlaamse Parlement dd 22.10.1996, en thans art. 149 van het Decreet van 18.10.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening - de plaats te herstellen in de vorige toestand: complete slooping van de nieuwbouw (schuur) en de woning;
en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 2.000 Fr., *thans gelaten als 173,53 euro*, per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

om er zijn-haar-hun verdediging voor te dragen en, op onze conclusie het vonnis te horen uitspreken;

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.10.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

VERBETERING:

... en thans art. 149 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

en

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

De verdachte kan binnen de next dagen na de dagvaarding verzoeken dat de zaak zou worden toegewezen aan een kamer met drie rechters. (art.91, vijfde lid, Ger. W.B.)

INSCHRIJVING DAGVAARDING TER HYPOTHEKEN

De aandacht van de gerechtsdewaarder, met de betekening gelast, dient erop gevestigd te worden dat deze dagvaarding, naar luid van artikel 72 van het Besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coordinatie van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw door zijn zorgen aan de bewaarder der hypotheken van de ligging van het onroerend goed dient te worden aangeboden teneinde overschrijving.

Nederl. nr. 09389

Vermeld in de rand van de overschrijving, gedaan op het Hypotheekkantoor te
op 14.01.1991

; 15.10.2001 – Kosten: 1.315 frank, thans gelezen als 32,60 euro – De
Bewaarder (get.)

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

- Mr. , advocaat te
vertegenwoordigt beklaagden, die ter zitting niet verschenen.

Stelt vast dat er in de dagvaarding twee materiële vergissingen gebeurden, namelijk:

... van het Decreet van 18.10.1999... dient verbeterd te worden als:

... van het Decreet van 18.05.1999...

en:

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.10.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, dient verbeterd te worden als:

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

1.

De ten laste gelegde feiten worden thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146 en 149 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het decreet van de Vlaamse Raad van 26 april 2000 (B.S. van 29 april 2000), zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003).

Tijdens de geïncrimineerde periode werden de ten laste gelegde feiten strafbaar gesteld door de artikelen 44, 64 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd bij de artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

Aan de constitutieve elementen van de ten laste gelegde misdrijven en aan de minimale erop gestelde straffen werd echter niet geraakt.

2.

De feitelijk strafbare gedraging in hoofde van beklaagden bestaat erin dat zij zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning verbouwingen aan een voormalige hoeve en een bestaande schuur hebben gesloopt en heropgebouwd en uitgebreid en deze werken vanaf 21 april 1993 hebben in stand gehouden.

- Voor zover de strafvordering betrekking heeft op de oprichting van de constructies, is ze vervallen door verjaring aangezien de feiten van oprichting dateren van 1993 (zie verklaring aanvankelijk proces-verbaal bijlage 1 j) en er geen geldige schorsing of stuiting is tussen gekomen binnen de oorspronkelijke verjaringstermijn van 3 jaar.

3.

Beklaagden zijn de mede-eigenaars van een onroerend goed gelegen te l
: kadastraal gekend onder

Deze percelen liggen binnen de grenzen van een landschappelijk waardevol agrarisch gebied (gewestplan : gkg. bij K.B. van 3 april 1979).

Voor zover de strafvordering betrekking heeft op de instandhouding van de constructies, is ze niet vervallen door verjaring; deze feiten vormen een voortdurend misdrijf waarvan de verjaring pas begint te lopen als de delictuele toestand ophoudt of vanaf het laatst strafbare feit, te weten 28 september 2001, datum van bevel tot dagvaarden (zie arrest Hof van Beroep Antwerpen, 10de kamer, 1 februari 2000).

4.

Het Hof van Cassatie oordeelde in haar arrest van 22 februari 2005 dat "een landschappelijk waardevol agrarisch gebied" een "agrarisch gebied met bijzondere waarde" is, in de zin van artikel 146, vierde lid Stedenbouwdereet

De argumentatie van beklaagden miskent deze rechtspraak.

Bij ministerieel besluit van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening van 28 november 2005 werd het door de raadsman van beklaagden ingesteld beroep gedeeltelijk ingewilligd en werd vergunning gegeven voor de werken aan de woning met aanbouw mits het doorvoeren van aanpassingswerken.

De constructies aangeduid als 'opslagplaats' en 'stalletje' worden uitdrukkelijk uit de vergunning gesloten, omdat deze constructies niet kunnen worden beschouwd als deel uitmakend van enige werkelijke, ter plaatse gevestigde agrarische activiteit.

In casu staat vast dat beklaagden doelbewust ernstige inbreuken hebben gepleegd ervan uitgaande dat eenmaal de werken werden uitgevoerd, dit zo wel zou blijven.

Beklaagden dienen te beseffen dat dergelijke praktijken niet ongestraft kunnen blijven.

Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening en bij de bescherming van een landschappelijk waardevol gebied kan niet ondergeschikt zijn aan het eventueel belang van beklaagden.

5.

De hervelvordering werd ingesteld bij vordering van de gemachtigde arbiter van 19 februari 1998.

De vordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 Voorafgaande Titel Sv.) ingesteld.

Beklaagden voeren terecht aan dat de hervelvordering m.b.t. de woning met aanbouw, zonder voorwerp is geworden.

De inbreuk van instandhouding van de opslagplaats en stalletje is bewezen en maakt een onrechtmatige toestand uit.

De hervelvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin: Arbitragehof nr.

16/2005, 1 maart 2005, overweging B.18.2; Cass., 15 juni 2004, R.v.St., b.v.b.a. G., nr. ..., 2 april 2004, *R.V.* 2004-05, 306, noot). Er ligt geen proces-verbaal van vaststelling door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van vrijwillig herstel voor (art. 152 DORO). De beklaagden betwisten niet de feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering die op zich een afdoende motivering is (in dezelfde zin: Cass., 4 december 2001, *R.V.*, ...). De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd zijn (Cass., 16 december 2003, *T.R.O.S.* ...). De bouwwerken worden instandgehouden zonder de wettelijk vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Er zijn geen elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendung (in dezelfde zin: Cass., 3 maart 2004, ...). De hersteltermijn wordt hierna bepaald in functie van de omvang van het herstel.

Beklaagden verwijzen naar de toepassing van art. 6.1.E.V.R.M.

Beklaagden gaan voorbij aan de vaststelling dat zij zelf aan de basis liggen van huidige procedure.

En ieder weet dat alvorens met bouwwerken aan te vatten, er eerst en vooral een vergunning dient bekomen te worden.

Beklaagden hebben getracht deze vergunningen af te dwingen door te trachten de bouwwerken te voltooien en vervolgens een regularisatievergunning te bekomen.

Het argument dat huidige procedure niet binnen een redelijke termijn is gevoerd, is louter te wijten aan het toedoen van beklaagden zelf, die -op hen verzoek- in de gelegenheid zijn gesteld alsnog een regularisatie voor de wederrechtelijk opgerichte constructies te bekomen.

Beklaagden kunnen derhalve niet ernstig voorhouden dat de strafprocedure niet binnen een redelijke termijn werd gevoerd.

Integendeel beschikken beklaagden thans niet alleen over een gedeeltelijke vergoeding maar tevens over een gemotiveerde weigering voor wat betreft de regularisatie van de opslagplaats en het stalletje.

Beklaagden kunnen op geen enkele wijze aantonen dat de herstellvordering niet wettig werd genomen of berust op een machtsweigering dan wel machtsafwendung.

Het misdrijf zelf zal slechts ophouden te bestaan, indien aan de herstellvordering een passend gevolg zal worden gegeven.

De dwangsom onderstreept slechts de bij dit vonnis opgelegde verplichting. Er bestaan onvoldoende redenen om deze dwangsom in tijd te beperken of te bepalen dat de dwangsom boven een bepaald maximum niet zal vervallen. Indien beklaagden immers het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat binnen de bij dit vonnis opgelegde termijn hebben uitgevoerd, dan zullen geen dwangsommen kunnen worden gevorderd.

Gelet op de artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185,190,194,197

Wetboek strafrecht art. 2,38,40

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

Voorafgaande titel Wetboek strafvordering art. 21

Wet 24.12.1993 art. 1/2

Wet 05.03.1952 art.1 en Wet 07.02.2003

Wet 01.08.1985 art. 29 gewijzigd door Wet 22.04.2003 art. 3 gewijzigd door KB. 31.10.2005 art. 1

Wetten 30.10.1998 en 26.06.2000 en KB. 20.07.2000 (ivm. euro)

Verordeningen (EG) nr. 1103/97, Raad van 17 juni 1997 en nr. 974/98, Raad van 3 mei 1998

Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41

*** *** ***

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank statuërende **OP TEGENSPRAAK**:

Zegt voor recht dat de materiële vergissingen die gebeurden in de dagvaarding dienen verbeterd als volgt:

- materiële vergissing: ... van het Decreet van 18.10.1999...
- verbetering: ... van het Decreet van 18.05.1999...

en:

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.10.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, dient verbeterd te worden als:

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

Stelt vast dat de strafvordering m.b.t. het uitvoeren van verbouwingswerken aan de woning en de schuur vervallen is door verjaring.

Eerste beklaagde

Verklaart beklaagde schuldig aan de instandhouding van deze werken, zoals omschreven in de inleidende dagvaarding en verbeterd en aangevuld bij huidig vonnis.

De rechtbank stelt vast dat de feiten gepleegd werden vóór 31.12.2001, zodat de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro geen toepassing kan vinden ten aanzien van de geldboete. Deze Wet houdt immers een strafverzwaring in. De regels van de Europese Unie, zoals vervat in de Verordening (E.G.) nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro (P.B. 19 juni 1997, L. 162) en de Verordening (E.G.) nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro (P.B. 11 mei 1998, L. 139) dienen dan ook toegepast te worden: omzetting, hetzij omrekening en afronding, van bedragen uitgedrukt in een oude munteenheid in een bestaand rechtsinstrument. Immers bedragen uitgedrukt in de oude Belgische Frank blijven zonder betekenis en worden inhoudsloos.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van (500 : 40,3399), hetzij 12,39 euro, gebracht op 2.478 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldsdelicten een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 15 opdecimen en alzo gebracht op 137,50 euro.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering (deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van 28,62 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheken van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1950, gewijzigd bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Tweede beklaagde

Verklaart beklaagde schuldig aan de instandhouding van deze werken, zoals omschreven in de inleidende dagvaarding en verbeterd en aangevuld bij huidig vonnis.

De rechtbank stelt vast dat de feiten gepleegd werden vóór 31.12.2001, zodat de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro geen toepassing kan vinden ten aanzien van de geldboete. Deze Wet houdt immers een strafverzaming in. De regels van de Europese Unie, zoals vervat in de Verordening (E.G.) nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro (P.B. 19 juni 1997, L. 162) en de Verordening (E.G.) nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro (P.B. 11 mei 1998, L. 139) dienen dan ook toegepast te worden: omzetting, hetzij omrekening en afronding, van bedragen uitgedrukt in een oude munteenheid in een bestaand rechtsinstrument. Immers bedragen uitgedrukt in de oude Belgische Frank blijven zonder betekenis en worden inhoudsloos.

Veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een geldboete van (500 : 40,3399), hetzij 12,39 euro, gebracht op 2.178 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 45 opdecimelen en alzo gebracht op 137,50 euro.

Vervijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van 28,62 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1950, gewijzigd bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Stelt vast dat de herstelvordering m.b.t. de woning met aanbouw zonder voorwerp is geworden.

Beveelt op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door de sloping van de

'opslagplaats' en 'stalletje' zoals aangeduid op het inplantingsplan (plannummer 1b) gevoegd aan het ministerieel besluit van 28 november 2005 onder verbeente van een dwangsom van € 150 per dag.

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslaagrichter.

Aldus gevonden in openbare zitting van de DEFTIENDE KAMER,
18 april 2006, alwaar zetelden:

, Ondervoorzitter, enige rechter.
 . Substitant Procureur des Konings,
 , Adjunct-griffier.